

De Danskes Øer

Historien om Kjertemindebåde og sildefiskeriet storhedstid

Sildebåde

Silden er den fisk, der hyppigst er omtalt i ældre skriftlige kilder, og den er sandsynligvis den første fiskeart, fiskere intensivt har indrettet deres fartøjers fangsteffektivitet efter.

Fiskeriet

I Storebælt anvendtes for det meste hankegarn, der stod omkring en alen fra hav-overfladen med hanker (liner) bundet op til driv trossen, i hvis ene ende fartøjet var fortojet. Man drev med garnene fra solnedgang til tidlig morgen, hvor de blev taget ind over siden af to mand, der halede i henholdsvis drivtrossen og undersimen.

De såkaldte næringer, der fulgte havoverfladen, når de blev brugt som drivgarn, blev derimod taget om bord over entrærulle, der i sund båden var anbragt forude langs essingen.

Da fiskerikonsulent C. F. Drechsel i 1890 udgav sin bog: Oversigt over vore Saltvandsfiskerier, fik han dygtige og nyskabende skibsbygmestre til at tegne forbedrede fiskefartøjstyper til publikationen, ligesom han formåede fiskerikontrollør C. Holstein til at udføre adskillige plancher til bogen visende de bedste og mest almindelige fiskeredskaber og fiskemetoder.

Disse tekniske tegninger er så dygtigt udført, at vi i dag ved tegningernes direkte, instruktive udformning uden udviklet tekst umiddelbart opfatter det viste fiskeris teknik.

Planche er illustrationer fra C. F. Drechsels værk visende nærings- og hankegarnsteknikken. Næringerne står ved hjælp af nogle kork flåd helt i vandoverfladen, hvorimod hankegarnet sættes et stykke under vandspejlet og forbindes til oversimen og flåddene ved de lodretstående hanker.

